

— Нѣмамъ.

— Като нѣмашъ, дай колко имашъ!

И той слѣзе отъ магарето. Дѣдо Илийко седна насрѣдъ пѣтя и му начете сребърнитѣ грошове на земята. Като си тръгна, циганина го попита:

— Защо ти е магарето ми?

— Ще ходя на Божия гробъ съ него.

— Кога ще тръгнешъ?

— Туй лѣто, като поохраня магарето, да му лѣсне косъма.

— Ти ми кажи кой день!

— Подиръ Петровдень, първия, я втория день.

— Презъ гората ли ще минешъ?

— Ами. Защо питашъ?

— Защото и керванитѣ, кога отиватъ за Божия гробъ, отъ тамъ минаватъ.

Циганина отглави юларчето, метна го на рамо и отмина. Дѣдо Илийко разпаса пояса, върза за шията новия си другаръ и го потегли.

*

Мина Петровдень. Тъкмо бѣше пламнала жътвата първия день. По синуритѣ се бѣха жлѣтнали енювчета, нивята горѣха, а тревясалия неотѣпканъ пѣтъ, не чулъ още тропотъ отъ колело, като зѣмъ се точеше презъ полето, за да се смугне въ гората. По тоя пѣтъ яхналъ младото си магаре, като мрѣна гладко, съ червенъ гемъ, дѣдо Илийко заминаваше. По нивята жътваритѣ търкаляха снопи. Защото бѣше първия день на жътвата, кръстчець нѣмаше на никоя нива. Дѣдо Илийко отминаваше съ тиха тжга. Кжде е Божия гробъ — презъ свѣта отъ татѣкъ. Доде мине ония села, дето нѣматъ четъ, доде се върне назадъ, ще си отиде лѣтото. И той нѣма да види кръстчець,